

Arne Bjerregaard (KrF):

Til hr. Bernhard Baunsgaard må jeg lige sige, at for visse er det helt rigtigt, hvad hr. Bernhard Baunsgaard siger, men for mangfoldige er det da sådan, at hvis der er skat af de indkomstafhængige sociale ydelser, så vil det være sådan, at mangfoldige af de større indtægter betaler over 100 pct. af de sidst tjente kroner. Jeg kan stille mit eget regnskab op, og så kan hr. Bernhard Baunsgaard få at se, at jeg eller familien betaler over 100 pct. reelt af de sidst tjente kroner. Sådan er det. Derfor kan man ikke sige: nogle har denne lave procentsats, og andre har denne høje. Så enkelt er det ikke, det må jeg lige sige til hr. Bernhard Baunsgaard.

Jeg synes jo nok, at hr. Bernhard Baunsgaard mangfoldige gange har kæmpet for, at vi skal kigge på indkomster og på de indkomstafhængige ydelser. Nu negligerer han fuldstændig de indkomstafhængige ydelser, som er forøget betydeligt siden den tid, da vi snakkede om dette, for en 3 år siden. Og jeg kan da sige, at bidraget hertil ligger der endnu, og hr. Bernhard Baunsgaard må gerne kigge nøjere på det igen.

Så var det til hr. Thorndahl. Nu kan vi selvfølgelig ikke gå ind i en større nationaløkonomisk diskussion om, hvornår det offentlige skal træde ind, og hvilke økonomer vi skal hælde vores hoved til. Men det forekommer mig, at hr. Thorndahl betragter det hele ud fra nationaløkonomiske betragtninger. Vi er nødt til at se det i en, jeg vil ikke sige international, men i al fald sammenhæng med andre lande, og i det øjeblik man sænker det offentlige niveau i samtlige lande f. eks. i Vesteuropa, falder indkomsterne for alle, og levestandarden vil falde for alle. Derfor skal man ikke gøre det i en krisesituation, for så forstærker man kun krisen, og man kan ikke drive vores nationale virksomhed som en forretning. Så længe vi har et privatkapitalistisk samfund, er man nødt til at sige: ja men vi kan ikke bestemme over forbruget direkte, staten må træde ind som en korrelerende faktor og har ikke anden opgave i et privatkapitalistisk samfund. Så må man for at få det til at fungere i den privatkapitalistiske verden, hvor vi løber fra krise til krise og stadig væk vil gøre det, gennem internationale aftaler eller aftaler mellem flere lande hæve og sænke det offentlige

forbrug, således at vi får balance imellem de forskellige handelspartnere; der er ikke andet at gøre. Vi kan føre indkomspolitik her i Danmark, og det kan være nødvendigt, hvis vi gør det samme i hele Europa. Men hvad får vi ud af det? Kun yderligere fattigdom. Hvis vi sænker det offentlige forbrug i hele Europa, hvad får vi så ud af det? Yderligere fattigdom. Det er altså ikke sådan, at når vi sænker det offentliges aktivitet, får vi en bedre økonomi i Vesteuropa. Det er ikke tilfældet.

Thorndahl (FP):

Jeg skal blot konstatere, at hovedresultaterne af den politik, som hr. Arne Bjerregaard gør sig til talsmand for, er en årlig gældsætning af størrelsesordenen 10 mia kr. og en arbejdsløshed, der vokser med omkring 30.000 om året. Det kan man være tilfreds med, og det er hr. Arne Bjerregaard åbenbart. Det er fremskridtspartiet ikke, vi ønsker nogle helt andre resultater, og vi mener også, at fremgangsmåden er den, at man skal bringe det offentliges udgifter i bedre balance med indtægterne.

Så vil jeg i øvrigt godt i den forbindelse oplyse, at EF-Kommissionen i 1976 opgjorde det offentliges personaleforbrug blandt EF-landene, og det er klart, at lønomkostningen er et meget klart udtryk for det offentliges udgiftsforbrug. Da placerede Danmark sig på en fornem førsteplads med hensyn til personaleforbrug; så vidt jeg husker, lå vi med 24 pct., hvor England kom på andenpladsen med 18 pct., og de andre lande grupperede sig nede omkring 14-15 pct. Der er altså tale om, at der bare i disse tal ligger en rimelig angivelse af, at det var hensigtsmæssigt med en justering, sådan at vi kan forstærke konkurrenceevnen.

(Kort bemærkning).

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg sagde ikke, at vores offentlige forbrug var, som det skulle være. Jeg siger, at vi er nødt til at indrette vores offentlige forbrug i forhold til andre lande. Jeg har på intet tidspunkt påstået, at vores offentlige forbrug i dag er, som det offentlige forbrug skal være.

Men skal vi så længere ind i problematikken, er jeg nødt til at sige, at det bliver forbi-